

ליל שבת קודש פרשת אמור ה'תשס"ד

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' צ"א המדבר משיחות חולין של הצדיקים, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), שיחתו של הצדיקים אמיתיים, שהם משיחין ומספרים שיחת חולין, היא יקרה מאד מאד, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ע"י י"ט). שיחתו של תלמידי חכמים צריכין לימוד, כי הצדיק מלביש בתוך שיחתו אור הגדול של התורה, בלבושים שונים זה מזה, ועל ידי זה מקשר את ההמון עם, ומעלה אותם להשם יתברך וכו', עיין שם כל זה היטיב בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה הצדיקים הקדושים הדבקים בו יתברך בדביקות אמיתית, אין לאף אחד השגה בהם, כי מי יודע ומכיר את עוצם דביקותם, הרי מוחם ומחשבתם קשורה בו יתברך ואין זה נראה מבחוץ כלל, ואם היו מגלים להמון עם אפילו קצת מעוצם השגתם, לא היו מבינים אותם כלל, והיו מתרחקים מהם לגמרי, כי היה נעשה אצלם בחינת ריבוי אור המעורר את העינים לגמרי, ועל כן הצדיקים משיחים עם ההמון עם שיחת חולין וסיפורים של מה בכך, ובתוך השיחות והסיפורים הם מלבישים השגות אלקות, כי הצדיק מספר להם שיחות שונות, ובתוך הדיבורים מכניס בהם אהבת התורה ויראת שמים, ומעורר אותם אל לימוד התורה ואל דביקות התפילה, ואין אף אחד מהם שם אל לבו שכוונת הצדיק היתה בשביל זה, רק אחר כך כשהולך מן הצדיק נכנס בו תשוקה עצומה ללמוד ולהתפלל, ואינו תופס כלל מאיפוא הגיע לו התשוקה והחשק זה, שהרי שמע אצל הצדיק רק שיחות חולין וסיפורים, אבל אינו מבין שזה היה עומק חכמת הצדיק, שהלביש בתוך שיחות חולין השגות עליונות, ודייקא על ידי השיחות חולין אלו נתעורר מאד לעבודת השם יתברך, ולכן אשרי הזוכה להיות מקורב אל צדיק אמיתי ולשמוע דיבורי פיו בכל עת, כי על ידו בוודאי יזכה לקבל התעוררות אמיתית אל עבודת השם יתברך, ולהיות דבוק בו יתברך באמת, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בפרשת השבוע (ויקרא כ"א) אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו, ומדקדק רש"י מהו כפל הלשון "אמור" "ואמרת"? ויש לומר בזה על פי דברי רביז"ל הנ"ל, שמרומז כאן שני מיני אמירת ודיבורים ששומעם מפי הצדיקים שבדור, שהם כמו הכהנים שעוסקים בעבודה, היינו א' אמירת תורתם בדרך גילוי ומפורש, וב' אמירת שיחת חולין שלהם וסיפורי מעשיות, כי לא בכל פעם יכולים לגלות התורה בדרך גלוי, כי יהיה בבחינת ריבוי אור אצל ההמון עם, ולכן אז צריך להיות האמירה בדרך שיחות חולין וסיפורי מעשיות, וזהו כפל הלשון "אמור" "ואמרת", היינו שני מיני אמירות, אמירת תורה באופן גלוי, ואמירת סיפורי מעשיות ושיחות חולין, שזהו "להזהיר הגדולים על הקטנים" שמביא רש"י ז"ל, כי בכדי שיכנים הגדולים את עוצם השגתם בתוך הקטנים, מוכרחים להלביש עוצם השגתם בתוך סיפורים ושיחות חולין, והצדיקים צריכין להיות בקי בענין זה מאד, מתי לגלות תורה ומתי לדבר שיחות חולין, ועל ידי זה יזכו לקשר כל אנשי העולם אל השם יתברך ואל התורה הקדושה, ולא ידחו וירחקו לאף בריה שבועולם, בבחינת לנפש לא יטמא בעמיו, שאפילו ההמון עם והרשעים, שרחוקים מאד מן התורה, סוף כל סוף יהיה להם תיקון ועלייה על ידי הכהנים שהם הצדיקים שבדור, כי השיחות חולין והסיפורים שלהם יחזירו אותם למוטב, והבן. והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים, ולקבל מהם דיבורים קדושים וטהורים, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת אמור ה'תשס"ד

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מחיגר מעשה ג' דף נ"ג עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל מספר, כששמעו המשפחה זאת הוטב בעיניהם, ואמרו, למה לנו ליתן לו הספקה, טוב שיהיה לו פרנסה, והלוו לו עוד מעות כדי שיוכל לנהוג המשא ומתן, כי זהו שלימות הצדקה והחסד ליתן לאדם הלוואת חן, ולהעמיד אותו על רגליו, שיכול להרוויח פרנסה בעצמו, וכמבואר היטיב בשולחן ערוך (יורה דעה הלכות צדקה סי' רמ"ט סעיף ו'), כי אז אינו מתבייש לקבל, ולבסוף יכול להחזיר כל מה שלוה, כי לפעמים כשנותנים לאדם נדבה וצדקה, הוא מתבייש מאד ונחלש דעתו, למה צריך להיות מקבל ולהסתובב על הפתחים, ואף על פי שגם אז מצוה גדולה לתת לו נדבת לב, ולא להחזיר פניו ריקם, אף על פי כן מצות גמילות חסד והלוואת חן עולה הרבה למעלה מזה, כי אין לו להתבייש שהרי יכניס הכסף בעסקו, ואחר כך ישלם הכל בחזרה בעזרתו יתברך, ולכן הוטב זאת מאד למשפחה של החיגר, להלוות לו מעות ולהעמיד אותו על רגליו, וכמו שנתקיים באמת אחר כך שנעשה עצמאי לגמרי.

ושכר לו עגלה ונאמן ובעל עגלה ונסע ובא לקרעמשמע (פונדק), ואמר הנאמן שילינו שם, ולא רצה, והפצירו בו והוא עקש אותם, ונסעו משם ותעו ביער ונפלו עליהם גזלנים, כי זה כלל גדול בעבודת ה' ובכל עניני החיים, שאסור להתעקש על שום דבר, ואם האדם רואה שמפצירים בו מאד על איזה דבר רשות, כגון שאומרים לו ללון באיזה מקום ולא לנסוע הלאה, אין להתעקש דווקא ולעבור על רצונם, כי מן הסתם זה מן השמים ויצא מזה רק טובה, מה שאין כן כשאדם מתעקש ורוצה דווקא לעשות כרצונו, אחר כך בא לידי כמה מיני רעות רחמנא ליצלן, וזה היה דרכו של רביז"ל אף פעם לא להתעקש על שום דבר, כי על ידי שאדם מבטל את דעתו מפני אחרים, בזה הוא מוסר את עצמו לגמרי אל השם יתברך, ואז השם יתברך מוליכו בדרך האמת לאמיתו, ומצליח תמיד בכל עניניו.

ואותן הגזלנים נעשו על ידי שהיה פעם אחת רעב, ובא אחד לעיר והכריז, מי רוצה מזונות יבוא אליו, ונתקבצו אליו כמה אנשים, והוא עשה בערמה, ומי שהיה מבין בו שאין בו צורך אליו רחה אותו, ולאחד היה אומר, אתה תוכל להיות בעל מלאכה, ולזה אמר, אתה תוכל להיות בריחיים, וברר רק כמה אנשים חכמים והלך עמהם ליער, כי זה עוצם ערמוניות המנהיגים והמושלים של שקר, שאין כוונתם אלא לטובת עצמם, להרוויח כסף ולקבל כבוד, ולא איכפת להם מטובות בני אדם כלל, ולכן הם מסתכלים היטיב מי יכול לעזור להם לבוא למבוקשם, ואותם הם מקרבים, והאחרים הם מרחקים לגמרי, כי כאן היה רעב שהוא ענין של פיקוח נפש ממש, כי אם אין לאדם מה לאכול זהו הצער והיסורין

הכי גדולים, והאיש הזה הכריז שמי שרוצה מזונות יבוא אליו, הרי שהיה צריך לעזור לכולם, אבל כשהבין שאין בו צורך, דחה אותו ואמר לו שילך לעבוד וכו', איזה טפשות הוא זה, הרי אם היה לי איפוא לעבוד ולהרוויח כסף לא הייתי בא אלך... אבל זהו עוצם גיאותם של מנהיגי שקר שלא איכפת להם מאחרים כלל, ורוצים רק טובת עצמם, ומי שאין בו צורך מרחקו לגמרי.

ואמר להם שיהיו נעשים גזלנים, באשר שמכאן הולכים הדרכים ללייפסיק לברעסלא ולשאר מקומות, ונוסעים בכאן סוחרים, ונגזול אותם ונקבץ מעות, ונפלו עליהם (היינו אלו הגזלנים הנ"ל נפלו על הבן הנ"ל שלא היה יכול לילך ועל האנשים שלו דהיינו הנאמן והבעל עגלה), כי זהו תוכן כוונת המנהיגים של שקר, להיות גזלנים, ולבקש אחרים שיעזרו להם בגזלנותם, ובני אדם אינם תופסים כוונתם, ולבסוף נשארים בלא כלום, וכמו שנמצא הרבה סיפורים בעולם, שהיו אנשים מקורבים אל מנהיגים של שקר, ונתנו אליהם כל כספם ויגיעת כפם בתמימות גדולה, ולבסוף אבדו הכל ונעשו עניים ואביונים, וכבר לא הסתכלו עליהם המנהיגים כלל, ולכן אסור לאדם להטעות את עצמו, ואם הוא מקורב אל איזה מנהיג, העיקר לבדוק היטיב מה נשאר לו בידו מכל התקרבותו, אם הוא מתחיל ללמוד ולהתפלל על ידי המנהיג הזה, או אולי כל התקרבותו רק דמיון בעלמא, כי כשאדם מקורב אל צדיק אמיתי, מיד יוכל להבחין שיש בידו המון נקודות טובות של תורה ותפילה, ושהרוויח על ידי הצדיק והמנהיג הזה הרבה טוב אמיתי ונצחי, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים כאלו, ונוכה לקבל מהם עצות טובות ונפלאות איך להתקרב אל השם יתברך, עדי נוכח להיות קשורים ודבוקים בו יתברך באמת ובתמים כל ימי חיינו אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת אמור ה'תשס"ד

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' פ"ב המדבר מענין של כסדר ושלא כסדר, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על תמצית דברי רביז"ל בתורה זו), יש ענין של כסדר ושל לא כסדר, בחינת אדם וחיה וכו', וזה שאנו רואים שלפעמים הולך לאדם שלא כסדר, זה מחמת שיש לו גדלות, וחלק את המלכות לעצמו, ואומר "אנא אמלוך", אבל כשיש לו ענוה שהוא חכמה אמיתית, בחינת כ"ח מ"ה, אזי הולך לו כסדר וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה ענין של "כסדר" הוא ענין של השגת אלקותו יתברך מכל פרטי הבריאה, כי כך היתה תכלית כוונת הבריאה, שנוכה למצוא אותו יתברך בכל פרט ופרט של הבריאה, ומכל מה שעובר עלינו נוכח להתקרב אליו יתברך, וזה נקרא "כסדר", כי כך היתה סדר הבריאה, אבל מחמת שמצד גשמויות הבריאה בודאי עובר על כל אחד ואחד בלבולים וצרות שונות, ונראים כאילו הם "שלא כסדר", אבל באמת התכלית הוא למצוא אלקותו יתברך גם בהם, ועל ידי זה חוזרים ומקשרים ה"שלא כסדר" אל ה"כסדר", שזהו עיקר התכלית, שזהו ענין אדם וחיה, אדם הוא בחינת "כסדר", כי עיקר תכלית בריאתו היתה רק להיות דבוק בו יתברך, אבל הקדוש ברוך הוא ראה שלא טוב היות האדם לבדו, ומוכרח להיות לו עזר כנגדו, היינו שהצד כנגדו יעזור לו להתקרב אליו יתברך, ולכן ברא לחיה, שעל ידי שהיא בחינת כנגדו ו"שלא כסדר", על ידי זה תהיה נעשית לו עזר להתדבק בו יתברך באמת, ואז מתקשרים אדם וחיה בשלום כראוי, וה"שלא כסדר" גם כן מתהפכת ל"כסדר", ודייקא זהו התכלית, כי אין אדם בעולם שיהיה נקי מיסורין ומחלישות הדעת ומבלבולים, ועיקר מעלת איש הישראלי הוא להחזיק מעמד בכל מה שעובר עליו, היינו למצוא אלקותו יתברך גם בתוך ה"שלא כסדר", ותיכף ומיד שהוא מוצא שם אלקותו יתברך, הרי נתהפך כל הענין ל"כסדר", כי הרי רואה איך שכוונתו יתברך היתה רק לקרב אותו אל עבודתו, נמצא שדייקא זאת היתה ה"כסדר" האמיתי, ולכן אל יחשוב אדם שהצדיקים הגיעו אל מדריגתם על ידי שישבו בשקט ובשלוה, ולא עבר עליהם צרות ויסורין, אדרבה, על הצדיקים ואנשים כשרים עברו יותר מעל כולם, רק עיקר המעלה שלהם היתה, שהחזיקו מעמד בכל מה שעבר עליהם, וברחו אליו יתברך מתוך כל הצרות והיסורין שלהם, וידעו היטיב שיד הקדוש ברוך הוא גנו שם, ועל ידי שהחזיקו מעמד בכל מה שעבר עליהם, על ידי זה זכו להגיע אל מה שהגיעו, אשרי להם.

וזהו מה שאומר רביז"ל כאן, שעיקר ה"שלא כסדר" הוא רק מחמת גדלות, שחולק את המלכות לעצמו, ואומר אנא אמלוך, היינו מחמת שיש לאדם ישות וגיאות,

ורוצה להיות מציאות בזה העולם, ונדמה לו שצריך להבין כל הנעשה בעולם עם החכמה והשכל שלו, מחמת זה בוודאי הולך לו "שלא כסדר" וכנגד רצונו, וחיו נעשים מרורים מאד, כי אי אפשר להבין בשום פנים ואופן דרכי הנהגותיו יתברך, ועיקר תכלית הידיעה הוא "אשר לא נדע", היינו שנדע שאין אנחנו יודעים כלום, וכמו ששמעו פעם מרביז"ל שנשבע בשבת קודש שאינו יודע כלום, וכן פעם שמעו לרביז"ל לבכות מאד "איך זוכים להיות יהודי", ותמה מוהרנ"ת ז"ל, הרי רביז"ל גילה מקודם השגות נוראות ונפלאות מאד, ואיך אמר שאינו יודע כלום, וגם בכה "איך זוכים להיות יהודי"? אבל רביז"ל הסביר לו, הרי מקודם לא ידעתי שיש השגות וענינים כאלו, ואם כן, בוודאי יש עוד השגות ועוד ענינים שעדיין לא זכיתי לדעת ולהשיג, נמצא שאינו יודע כלום, והבן.

וכל זה הוא עיקר התכלית, שכל מה שאדם עולה בעלייה יותר גדולה, יבין שעדיין לא השיג כלום, לא כמו אלישע בן אבויה הנקרא אחר, שעלה לרקיע, ודייקא אז קיצץ בנטיעות וכפר בעיקר רחמנא ליצלן (ובמובא בתורה זו של רביז"ל), כי ההתקרבות שלו לא היתה עם ביטול כראוי, ומריבוי האור נעשה עיוור לגמרי, וכמו המסתכל בפני השמש שמזיק לעיניו, בבחינת (בראשית כ"ז) ותכהינה עיניו מראות, רק עיקר ההתקרבות צריך להיות עם ביטול גמור, לדעת שכל מה שעולה, עדיין אינו יודע כלום, שזה היה מדריגת רבי עקיבא, שגם כן עלה לרקיע, והוא נכנס בשלום ויצא בשלום, כי היה לו הבקיאות והחכמה הזאת, לדעת שאינו יודע כלום, וכשיש לאדם חכמה זאת, להכיר שאין לו כלום בלעדו יתברך, שזהו עיקר החכמ"ה, שהוא אותיות כ"ה מ"ה, מ"ה כוחינו מ"ה גבורתינו, שאין לנו שום כח וגבורה בלעדו יתברך כלל, אז הולך לאדם הכל כסדר, כי יש לו יראה שלימה מלפניו יתברך, בבחינת (תהלים צ"ז) ח'ילו מ'פניו כ'ל ה'ארץ ראשי תיבות חכמ"ה, ויודע אשר בכל פרט ופרט שעובר עליו, גנוז בה יד ה', ואז הולך לו הכל כסדר, כי כל מה שעובר עליו הוא בהשגחתו יתברך הפרטי פרטית שזהו ה"סדר" הכי גדול.

וזהו נכנס "בשלום" ויצא "בשלום", בחינת זכאה מאן דעייל ונפיק (זהר ויקהל ר"ג:), אשרי מי שיודע איך לעלות אל השגות אלקות, ואיך לצאת, היינו איך למצוא אלקותו יתברך בשעה שהכל הולך לו כסדר, ואיך למצוא אלקותו יתברך גם בשעה שעובר עליו צרות ויסורין רחמנא ליצלן, ואפילו כשהוא מוכרח להיות עסוק בעסקי עולם הזה, לא ישכח ממנו יתברך אף רגע, וזהו ענין הנכנס והיוצא "בשלום", כי מחמת שיש לו ענוה ושפלות אמיתי, הוא בשלום עם כל הבריות, ועל ידי זה מחזיק מעמד, לא כן מי שיש לו גדלות, וחולק את המלכות לעצמו

ואומר "אנא אמלוך", הרי אי אפשר לו להיות "בשלום" עם כולם, וזהו עיקר מפלתו, שזה היה פגם תלמידי רבי עקיבא, שלא קיבלו לימוד זה כראוי, ולא נהגו כבוד זה בזה, ולכן מתו כולם בין פסח לעצרת, כי ימי העומר הם ימי מדות וצמצומים, למצוא אלקותו יתברך בכל פרט ופרט, חסד שבחסד, גבורה שבחסד וכו' וכו', וזה נעשה על ידי שיש לאדם מדת הצמצום, ויודע אשר בכל אחד ואחד מישראל יש נקודה אחרת אשר אין בחירו, ולכן אני מכבד אותו מחמת נקודתו המיוחדת, וזהו עיקר הענוה והשפלות, אבל כשמחלק המלכות לעצמו, ואומר "אנא אמלוך", שרק הנקודה שלי חשוב, זהו עיקר מפלתו, ואז הולך לו הכל "שלא כסדר", נמצא שעיקר העבודה הוא לזכות אל חכמה אמיתית, ולדעת מ"ה כוחי ומ"ה גבורתי, שזהו עיקר הענוה והשפלות, ואז ילך לו הכל "כסדר וימצא אלקותו יתברך בכל מה שעובר עליו, ויחיה חיים טובים ונצחיים בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל אל פרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בתחילת הפרשה (ויקרא כ"א) ולאחותו הבתולה הקרובה אליו אשר לא היתה לאיש לה יטמא, ויש לומר שמרומז בפסוק זאת גילוי הנ"ל של רביז"ל בענין השגת החכמה דקדושה, שהרי החכמה דקדושה מכונה בשם "אחותו", וכמו שכתוב (משלי ז') אמור לחכמה אחותי את, והנה הכהן שעוסק בעבודה הוא בחינת הצדיק שעולה להשגות עליונות, ורוצה להתדבק בו יתברך באמת, ולכן עלייתו צריך להיות בבחינת "כסדר" ו"שלא כסדר" הנ"ל, היינו בבחינת זכאה מאן דעייל ונפיק, שיהיה נכנס בשלום ויצא בשלום, וימצא אלקותו יתברך בתוך כל פרט ופרט, ואף פעם לא יחשוב שכבר השיג הכל, רק יחזיק עצמו בענוה ושפלות, וכאילו הוא טמא לגמרי ועדיין לא זכה ליכנס בשערי הקדושה כלל, וזהו "ולאחותו הבתולה אשר לא היתה לאיש" שהוא השגת החכמה דקדושה, בבחינת אמור לחכמה אחותי את הנ"ל, "לה יטמא", היינו שיהיה אצלו בחינת טמא ומרוחק, שעדיין לא השיג כלום, כי זהו עיקר השגת החכמה, לדעת שאינו יודע כלום, ועל ידי זה יזכה ליכנס פנימה אל תוך המשכן והמקדש ולעשות העבודה, ולא יזיק לו התקרבותו כלל, רק יהיה בבחינת עייל ונפיק, שיהיה נכנס בשלום ויצא בשלום, ויפעול כל מה שצריך לפעול, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים שמכניסים בנו השגות אלו בשלימות, ונזכה להיות דביקים בו יתברך באמת מעתה ועד עולם אמן ואמן.

